

Just Vink: Alsof ik in een computerspel zat

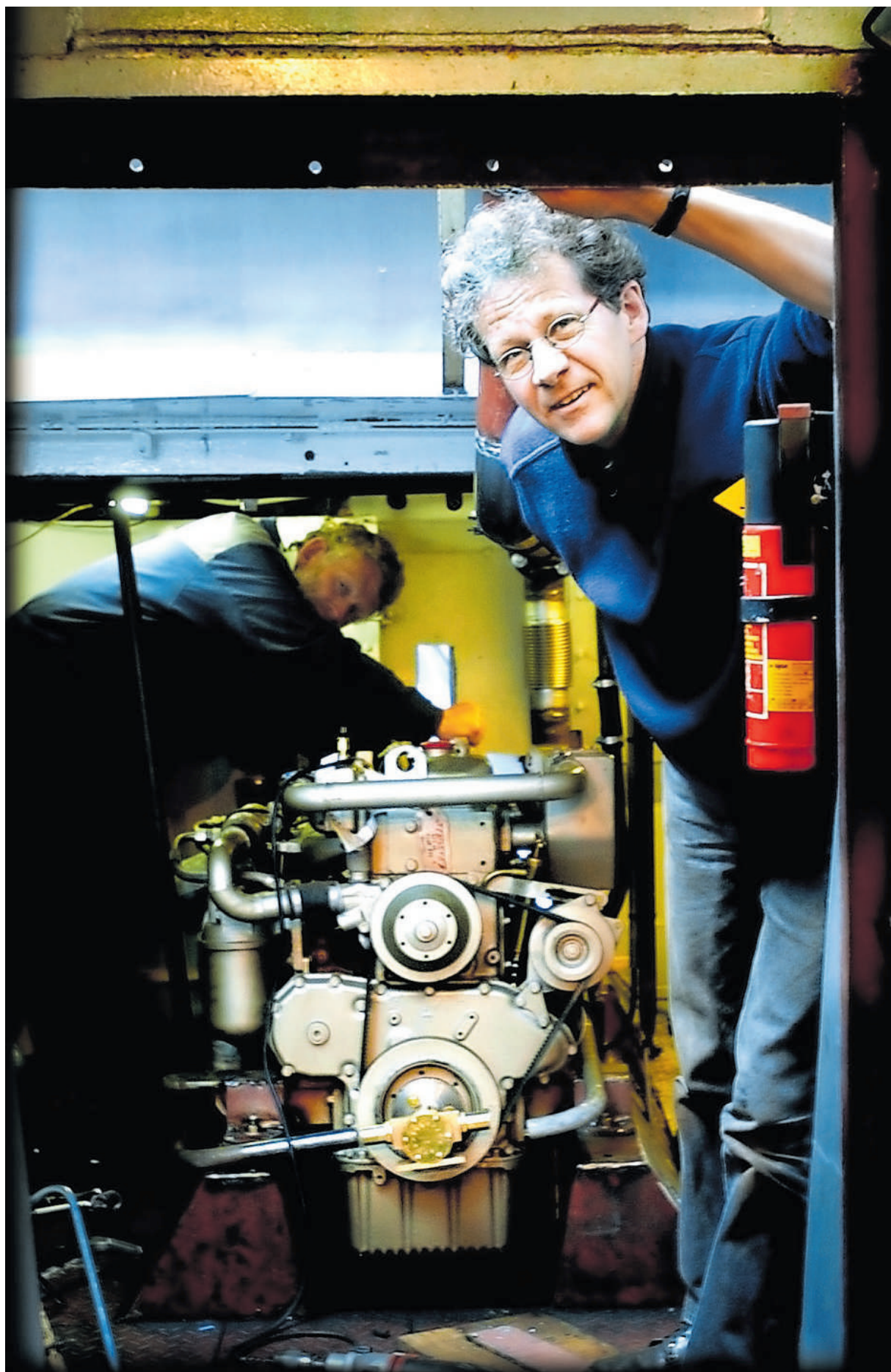
Just Vink (Theater te Water) raakte op zijn schip een voet kwijt. Hij kijkt in het ziekenhuis ontroerd terug op wat erna gebeurde. En monter naar de toekomst. 'Moet je zien wat die Pistorius met protheses presteerde.'

ERIC NEDERKOORN

Wie bevreesd is straks een neerslachtige Just Vink te treffen, wees gerust. Het tegendeel is waar. „Man, het had ook mijn hand kunnen zijn. Dan had ik niet meer kunnen schrijven. Of dat mijn kop ergens tegenaan was geslagen. En dat ik dan niet meer kon denken.”

Het werd zijn voet. Hij verloor hem bij een klassiek scheepsongeval. De voet, zijn rechter, raakte gevangen in een straktrekkende tros. Dus ligt de voormalige roerganger van Theater te Water en eigenaar van het schip dat tegenwoordig Podium Verwondering heet in het UMCG in Groningen, op de afdeling traumachirurgie. Hij zit in zijn kamer, naast zijn bed. Zijn onderbeen is voor een deel weg, maar de knie is behouden. Belangrijk, want nu zal hij straks met een prothese weer kunnen lopen. „Moet je zien wat die Pistorius daarmee presteerde”, verwijst hij monter naar de Zuidafrikaanse 'Bladerunner'. Die zit alleen wel vast wegens moord, stelt zijn ook aanwezige zoon Bram vast. „Ja”, zegt Vink, „hij kon wel meer.”

Het oogt op schrift misschien als relativeren achteraf. Als ellende wegpoetsen. Dat is het niet. Vink is oprecht positief en onder de indruk van wat er direct na dat akelige moment gebeurde. „Toen ik in die tros stapte, wist ik meteen: dat was dan mijn voet. Daarna ging alles zó goed. Bram probeerde mij niet zomaar aan boord te sleuren, maar zette de wegdrijvende boot achteruit, waardoor ik niet overboord ging. Om dan precies het goeie te doen door mijn been af te binden. Een man die op dat moment kerstbomen op de sluis plaatste, kwam direct aanrennen

Just Vink een paar jaar geleden in zijn schip De Verwondering. Op de achtergrond werkt Joop Hofer aan de motor.

FOTO ARCHIEF DVHN

om eerst de boot vast te leggen. Hij ging daarna achter me zitten zodat ik tegen hem aan kon leunen. Alsof we al jaren verkering hadden. Dan die politie erbij en het ambulancepersoneel – weet je, niemand kent elkaar, toch voelt het op zo'n moment alsof iedereen allang samen is.” Vink is geroerd door die hele geschiedenis. „Ik vond alles direct al heel mooi.”

Hij was steeds bij bewustzijn. „Ik vroeg aan die mannen van de ambulance: mag ik nu loslaten? Nog even

De roes is allang uitgewerkt. Dat euforische gevoel is gebleven

wachten, zeiden ze. Even maar. Toen ik alsnog een stevig middel kreeg, leek het of ik een computerspel was beland. Volgens mij zei ik dat ook.” Bram: „Pa, dat zei je steeds op-

nieuw.” Vink: „De gele jasjes van de mannen waren volkomen fluorescerend. Toen de brancard werd opgetild, vloog ik. 'Is dit echt?', vroeg ik. Ze dachten dat ik het over mijn voet had. Dus ze reageerden somber, ja, het was echt. Maar ik was juist blij met hoe dat allemaal ging. En ook toen in het ziekenhuis het operatieteam binnenkwam, met die groene shirts en broeken, op die sportschoenen. Het leek alsof ze een baseballwedstrijd gingen spelen. Geweldig, zo'n team. Ik ben er steeds hele-

maal bij geweest.”

Je zou zulke euforie kunnen toeschrijven aan de middelen. Maar de roes is nu natuurlijk allang uitgewerkt. „Dat euforische gevoel is gebleven.” Zoals Vink ook laconiek blijft onder zijn eigen inschattingfout. „Veertig jaar heb ik gevaren, met die jonge acteurs. Al die tijd zorgde ik ervoor dat er niks kon gebeuren. En dan dit. Ik had die tros moeten verwisselen. Ik gebruikte een oude, de tros waarmee De Verwondering in de winter vastligt. Een stugge, met kringels. Die hebben me genekt. Het moest sowieso allemaal te snel daar, het dreigde donker te worden. Dan had ik weer naar beneden moeten om de lampen op te halen. 't Was allemaal niet zo handig. Ik kan me daar nu wel druk over maken, maar wat helpt dat.”

Vanzelfsprekend krijgt Vink bezorgde reacties. Hij bouwde door Theater te Water een fikse kennisschare op. „Ze zijn natuurlijk erg geschrokken. Ik heb steeds het gevoel dat ik moet uitleggen dat ik niet stervende ben. Dat het echt niet zo erg is.” Ach ja, logisch ook wel, beaamt hij. Wie zo'n verhaal hoort, ziet en voelt er automatisch van alles bij.

Het bewijs dat hij monter door gaat is een paar dagen geleden in zijn tijdelijke kamer al geleverd. Hij sprak er de tekst in bij een filmpje over de Baggelbeer, een verhaal uit de canon van het Westerkwartier, waar later wellicht een theaterproductie uit voortvloeit. Er kwam een geluidsman voor naar het ziekenhuis. Zijn opname klinkt alsof Vink's stem in een superieure studio is vastgelegd. Bram loopt naar de kamerdeur en sluit deze. „Moet je horen wat een akoestiek! Die geluidman wilde deze kamer wel huren.” Vink: „Beetje duur, per uur.”

En zo loopt ook het voltooiën van zijn tekst voor de theaterproductie *Het Meisje van Yde* geen gevaar. „Nog een paar liedjes, dan is het klaar. Het is mooi geworden, vind ik. Ik ben geregeld op de speelplek in Yde gaan kijken hoe het licht er was. Wat ik voelde als ik daar stond.” Goed, hij heeft nu die handicap, maar zijn hoofd gaat door. „Ik lees gedichten van Leo Vroman. Vanacht heb ik nog een zelfgeschreven gedichtje naar Renee gestuurd.” Renee, zijn vrouw.

WinterWelvaart, waarvoor Podium Verwondering was geboekt, gaat aan het schip voorbij. Maar van 27 tot en met 30 december is het ruim 'gewoon' gevuld met *Cultureel Variété*, vier dagen met dichters van naam, muziek en comedy, ter overbrugging van de Donkere Dagen. Terwijl Bram grinnikend zijn hoofd schudt, zegt Vink dat hij hoopt dat hij er bij kan zijn. „We hebben eerder een vrouw in een rolstoel in het ruim gehad. Die ging gewoon biljetje voor het biljetje de trap af.”

Wat er zeker van komt is de EP-presentatie van zoon Bram, met zijn band Marble Heart, vanavond in Vera. Bram erkent dat hij knap moe is, na deze hectische week, maar weet ook die presentatie hem nieuwe energie zal geven. „Dit wordt gewoon een toffe avond.”